

1

Het was nu of nooit. Als Fletcher deze prooi misliep, zou hij vannacht honger lijden. De schemering zou snel invallen en hij was al laat. Hij moest snel zien dat hij in het dorp terugkwam, anders zou de poort sluiten. Als dat gebeurde, zou hij óf de bewakers moeten omkopen met geld dat hij niet had, óf vannacht zijn geluk moeten beproeven in het bos.

De jonge eland had net met zijn gewei langs een hoge den gewreven en het zachte fluweel afgeschraapt dat de scherpe punten bedekte. Fletcher kon aan de grootte en het postuur van de eland zien dat het nog een jong dier was, dat met zijn eerste gewei pronkte. Het was een mooi exemplaar met een glanzende vacht en heldere, intelligente ogen.

Fletcher schaamde zich bijna dat hij jacht maakte op zo'n majestueus wezen, maar intussen telde hij in gedachten op wat het waard was. De dikke vacht zou een mooie prijs opleveren als de bonthandelaren langskwamen, vooral omdat het nu winter was. Hij zou er waarschijnlijk minstens vijf shilling voor krijgen. Het gewei was in goede conditie, maar nog wat klein. Met wat geluk zou dat misschien vier shilling opbrengen. Maar het meest hunkerde hij naar het vlees, heerlijk rood hertenvlees waarvan het vet sissend in zijn kookvuur zou druipen.

Een dikke mist hing zwaar in de lucht en bedekte Fletcher met een dun laagje dauw. Het bos was ongewoon stil. Normaal bracht de wind

de takken in beweging, zodat hij ongehoord door het kreupelhout kon sluipen. Nu durfde hij nauwelijks te ademen.

Hij haalde zijn boog van zijn schouder en legde een pijl aan. Het was zijn beste pijl, met een mooie rechte schacht en goede ganzenveren in plaats van de goedkope kalkoenveren die hij op de markt kocht. Hij ademde zachtjes in en spande de boog. De pees voelde glad onder zijn vingers; hij had hem ingesmeerd met ganzenvet om hem te beschermen tegen het vocht in de lucht.

De punt van de pijl zweefde zijn gezichtsveld in en uit terwijl hij hem op de eland richtte. Fletcher zat ruim tien meter bij het dier vandaan op zijn hurken, verborgen tussen het hoge gras. Een moeilijk schot, maar dat het niet waaide had zijn voordelen. Geen windvlaag die de pijl uit zijn koers kon brengen.

Hij ademde uit, schoot in één vloeiende beweging af en gaf zich over aan het moment van stilte in lichaam en geest dat hij zich met bittere ervaring had eigengemaakt. Hij hoorde het doffe trillen van de pees en een plof toen de pijl doel trof.

Het was een prachtig schot, dat via de borst de longen en het hart van de eland had doorboord. Het dier zakte door zijn poten en viel stuiptrekkend op de grond, waarbij in zijn laatste doodskrampen zijn hoeven een patroon in de aarde roffelden.

Fletcher rende naar zijn prooi en trok een vilmes uit de smalle schede op zijn dij, maar de hertenbok was al dood voor hij bij hem was. Netjes gedaan, zou Berdon zeggen. Hoewel doden altijd smerig was. Het bloederige schuim dat uit de bek van de eland borrelde was daar het bewijs van.

Hij verwijderde voorzichtig de pijl en was blij om te zien dat de schacht niet was gebroken en dat de vuurstenen punt niet was afgeschilferd op de ribben van de eland. Het frustreerde hem altijd hoeveel tijd hij kwijt was met het vastzetten van de veren op zijn pijlen. Hij deed liever het andere werk dat Berdon hem soms te doen gaf: ijzer slaan in de smederij. Misschien was het de hitte, of de lekkere pijn in zijn spieren na een dag hard werken. Of misschien was het het gewicht van de munt in zijn buidel als hij na afloop werd uitbetaald.

De jonge eland was zwaar, maar het dorp was niet ver. Het gewei gaf goed houvast en het lichaam gleed gemakkelijk mee over het natte gras. Zijn enige zorg waren nu de wolven en de boskatten. Het kwam wel voor dat die een jager van zijn maaltijd en zelfs van zijn leven beroofden als hij zijn prooi naar huis bracht.

Hij jaagde op de kam van de Beartoothbergen, genoemd naar twee opvallende identieke bergtoppen, die leken op slagtanden. Het dorp lag op de gekartelde bergkam tussen de beide bergpieken in, en de enige weg ernaartoe was een steil, rotsachtig pad dat vanaf de poort duidelijk zichtbaar was. Rondom het dorp stond een dikke, houten palissade, waarlangs op enige afstand van elkaar kleine wachttorens waren geplaatst. Het dorp was lange tijd niet aangevallen, in Fletchers vijftienjarige leven eigenlijk maar één keer. En zelfs toen was het alleen maar een klein groepje dieven geweest en geen inval van orks, wat zo ver ten noorden van de oerwouden ook niet waarschijnlijk was. Toch nam de dorpsraad de beveiliging zeer serieus, en voor laatkomers was het altijd een nachtmerrie om na de negende bel nog binnen te komen.

Fletcher manoeuvreerde het dode dier naar het dikke gras dat naast het rotsachtige pad groeide. Hij wilde de vacht niet beschadigen, die het kostbaarste onderdeel van de eland vormde. Dierenhuiden behoorden tot de weinige handelswaar die het dorp te bieden had en waaraan het zijn naam dankte: Pelt of dierenhuid.

Hij kwam slechts langzaam vooruit en het pad was verraderlijk, vooral in het donker. De zon was al achter de bergkam verdwenen en Fletcher wist dat de klok nu elk moment kon luiden. Hij beet zijn tanden op elkaar en haastte zich struikelend en vloekend verder, terwijl hij zijn knieën schaaftte aan de ruwe stenen.

Toen hij bij de poort aankwam, zonk de moed hem in de schoenen. De deuren waren dicht en de lantarens erboven brandden al voor de nacht. De luie bewakers hadden de poort eerder gesloten, vol verlangen om iets te gaan drinken in de dorpsherberg.

‘Luie lamstralen! De negende bel is nog niet eens gegaan.’ Fletcher vloekte en liet het gewei los, zodat de kop van de eland op de grond

viel. ‘Laat me erin! Ik ga niet buiten slapen omdat jullie niet kunnen wachten om jezelf suf te zuipen.’ Hij bonkte met zijn laars tegen de deur.

‘Hé, hé, Fletcher, maak niet zo’n herrie. Er liggen hier brave mensen te slapen,’ klonk een stem boven hem. Het was Didric. Hij leunde met een akelige grijns op zijn vollemaansgezicht over de borstwering boven Fletchers hoofd.

Fletcher trok een gezicht. Van alle bewakers die dienst konden hebben, moest hij vanavond uitgerekend Didric Cavell treffen, de ergste van het stel. Hij was vijftien, net zo oud als Fletcher, maar hij verbeelde zich dat hij een volwassen kerel was. Fletcher kon hem niet uitstaan. Didric was een pestkop en een bullebak, die elk excuus aangreep om zijn gezag te laten gelden.

‘Ik heb de dagwacht vandaag eerder naar huis gestuurd. Ik neem mijn taken zeer serieus, zie je. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn, met de handelaren die morgen komen. Je weet maar nooit wat voor tuig er buiten rondsluipt.’ Hij grinnikte om zijn eigen schimpscheut.

‘Laat me erin, Didric. We weten allebei dat de poort tot de negende bel open hoort te blijven,’ zei Fletcher. Terwijl hij dit zei, hoorde hij dat de klok begon te luiden. Het sonore geluid weerklonk dof in de lagergelegen dalen.

‘Wat zeg je? Ik kan je niet verstaan,’ schreeuwde Didric, terwijl hij met een theatraal gebaar zijn hand bij zijn oor hield.

‘Ik zei: laat me erin, sukkel. Dit is illegaal! Als je niet onmiddellijk de poort opendoet, geef ik je aan!’ schreeuwde Fletcher woedend naar het bleke gezicht boven de borstwering.

‘Nou, dat zou je kunnen doen, en dat recht wil ik je beslist niet betwisten. Maar de kans is groot dat we dan allebei bestraft worden, en daar heeft niemand wat aan. Laten we elkaar tegemoetkomen. Jij geeft mij die eland, dan bespaar ik jou de ellende van vannacht in het bos te moeten slapen.’

‘Je kunt de pest krijgen,’ snauwde Fletcher terug. Hij kon zijn oren niet geloven. Zelfs voor Didric was dit schaamteloze chantage.

‘Kom op, Fletcher, wees redelijk. De wolven en boskatten zullen je

besluipen, en in de winter zal zelfs een flink kampvuur ze niet weghouden. Als zij komen, kun je er óf vandoor gaan, óf blijven en als voorgerecht dienen. Hoe dan ook, zelfs als je de ochtend haalt, zul je met lege handen deze poort door komen. Laat mij je helpen.’ Didrics stem klonk bijna vriendelijk, alsof hij Fletcher een dienst wilde bewijzen.

Fletchers gezicht gloeide van woede. Dit overtrof alles wat hij ooit had meegemaakt. Onrechtvaardigheid was heel gewoon in Pelt, en Fletcher had lang geleden aanvaard dat in een wereld van rijke stinckerds en armoedzaaiers, hij beslist tot de laatste groep behoorde. Maar nu probeerde dit verwende joch, de zoon van een van de rijkste mannen van het dorp nota bene, hem te bestelen.

‘En dat is het?’ vroeg Fletcher, met een lage, woedende stem. ‘Je denkt zeker dat je erg slim bent, hè?’

‘Het is gewoon de logische oplossing in een situatie waarin ik toevallig de begunstigde ben,’ zei Didric, terwijl hij zijn blonde haar voor zijn ogen vandaan schudde. Het was algemeen bekend dat Didric privé-onderwijs kreeg en graag zijn kennis etaleerde met bloemrijk taalgebruik. Zijn vader hoopte dat Didric ooit rechter zou worden en uiteindelijk in een rechtshuis in een van de grotere steden van Hominum terecht zou komen.

‘Je vergeet één ding,’ gromde Fletcher. ‘Ik slaap liever buiten in het bos dan dat ik jou mijn vangst in laat pikken.’

‘Ha! Ik daag je uit om dat te doen. Ik heb een lange nacht voor me. Het zal grappig zijn om te zien hoe jij je de wolven van het lijf probeert te houden,’ lachte Didric.

Fletcher wist dat Didric hem uit zijn tent probeerde te lokken, maar desondanks kookte zijn bloed. Hij slikte zijn woede in, maar diep vanbinnen bleef die smeulen.

‘Die eland krijg je niet. Alleen al de vacht is vijf shilling waard, en het vlees drie. Laat me nou maar gewoon binnen, dan geef ik je niet aan en vergeten we dit verder,’ stelde Fletcher voor, met moeite zijn trots verbijtend.

‘Ik weet het goedge maakt. Ik kan niet met lege handen blijven zit-

ten – dat zou te veel gevraagd zijn, nietwaar? Maar ik ben in een gulle bui. Als je mij dat gewei geeft dat je net vergat te noemen, dan hou ik het vannacht voor gezien en krijgen we allebei wat we willen.’

Fletcher verstijfde bij dit brutale voorstel, maar na enige aarzeling gaf hij tenslotte toe. Vier shilling was voor hem wel een nacht in zijn eigen bed waard, en voor Didric was het niet meer dan wat wisselgeld. Hij kreunde en pakte zijn vilmes. Het was vlijmscherp, maar niet geschikt om een gewei af te zagen. Hij vond het verschrikkelijk om de eland te verminken, maar hij zou het dier de kop af moeten snijden.

Een minuut later, nadat hij met enige moeite de nekwervels had doorgezaagd, stond hij met de kop in zijn handen. Het bloed droop op zijn schoenen. Hij trok een vies gezicht en stak de kop omhoog, zodat Didric hem kon zien.

‘Oké, Didric, kom hem maar halen,’ zei Fletcher, terwijl hij de gruwelijke trofee boven zijn hoofd heen en weer zwaaide.

‘Gooi hem maar omhoog,’ zei Didric. ‘Ik vertrouw er niet op dat je hem straks afgeeft.’

‘Wat?’ riep Fletcher ongelovig.

‘Gooi hem omhoog, anders gaat het feest niet door. Ik heb geen zin om hem uit je handen te moeten wringen en mijn hele uniform onder het bloed te krijgen,’ zei Didric dreigend. Fletcher kreunde en slingerde de kop omhoog, waarbij zijn eigen tuniek onder de bloedspetters kwam. De kop vloog over Didrics hoofd en belandde kletterend op de borstwering. Didric maakte geen aanstalten om hem op te rapen.

‘Leuk zaken met je te hebben gedaan, Fletcher. Ik zie je morgen. Veel plezier met kamperen in het bos,’ zei hij opgewekt.

‘Wacht!’ schreeuwde Fletcher. ‘Hoe zit het met onze afspraak?’

‘Ik heb me aan mijn deel van de overeenkomst gehouden, Fletcher. Ik zei dat ik het vannacht voor gezien zou houden en dat we allebei zouden krijgen wat we wilden. En jij zei net dat je liever in het bos zou slapen dan dat je mij je eland zou geven. Dus kijk aan, jij krijgt wat jij wilt, en ik krijg wat ik wil. Je moet goed letten op de formulering van

een overeenkomst, Fletcher. Dat is de eerste les die een rechter leert.’ Zijn gezicht begon boven de borstwering te verdwijnen.

‘Dat was niet de afspraak! Laat me erin, smerige gluiperd!’ brulde Fletcher en hij trapte tegen de deur.

‘Nee, nee, mijn bed staat thuis op me te wachten. Dat kan ik van jou trouwens niet zeggen,’ lachte Didric, terwijl hij zich omdraaide.

‘Je moet vannacht wachtlopen. Je mag niet naar huis!’ schreeuwde Fletcher. Als Didric zijn post verliet, zou Fletcher wraak nemen door hem aan te geven. Hij was geen verrader, maar voor Didric zou hij graag een uitzondering maken.

‘O, ik heb vannacht geen dienst,’ klonk Didrics stem vanuit de verte terwijl hij de trap van de palissade afliep. ‘Dat heb ik ook nooit beweerd. Ik heb tegen Jakov gezegd dat ik een oogje in het zeil zou houden terwijl hij naar de latrine was. Hij kan elk moment terugkomen.’

Fletcher balde zijn vuisten. Hij kon de omvang van Didrics bedrog nauwelijks bevatten. Hij keek naar het onthoofde karkas naast zijn bedorven schoenen. Terwijl de woede als gal in zijn keel opwelde, had hij maar één gedachte. Hiermee was het niet afgelopen. Nog lang niet.

2

‘Kom uit je bed, Fletcher. Dit is de enige keer in het jaar dat je echt op tijd op moet staan. Ik kan niet de marktkraam openhouden en tegelijkertijd de pakpaarden beslaan.’ Fletcher opende zijn ogen en meteen verscheen Berdons blozende gezicht in zijn gezichtsveld.

Fletcher kreunde en trok zijn vachten over zijn hoofd. Het was een lange nacht geweest. Jakov had hem een uur voor de poort laten wachten voordat hij hem binnenliet, onder voorwaarde dat Fletcher de volgende keer dat ze in de herberg waren een drankje voor hem zou betalen.

Voor hij naar bed kon, had hij de eland moeten villen en van zijn darmen ontdoen, en daarna had hij nog het vlees gesneden en bij de haard te drogen gehangen. Hij had zichzelf maar één sappig plakje vlees gegund, dat pas half was gegaard op het vuur toen hij zijn geduld verloor en het in zijn mond propte. In de winter was het altijd het beste om het vlees te conserveren voor later. Zelfs onder de gunstigste omstandigheden wist Fletcher niet wanneer hij zijn volgende maaltijd zou krijgen.

‘Nu, Fletcher! En fris jezelf op. Je stinkt als een varken. Ik kan niet hebben dat je de klanten wegjaagt. Niemand wil iets kopen van een landloper.’ Berdon rukte zijn vachten van hem af en verliet met grote stappen Fletchers piepkleine kamertje achter de smederij.

Fletcher huiverde nu hij zijn bedekking kwijt was en ging overeind zitten. Zijn kamer was warmer dan hij had verwacht. Berdon had

blijkbaar de hele nacht in de hete smederij doorgebracht, ter voorbereiding op handelsdag. Fletcher had lang geleden al geleerd om door het metaalgekleetter, het gebulder van de blaasbalg en het gesis van de gloeiend hete wapens die in het koude water werden gedompeld heen te slapen.

Hij sjokte door de smederij naar buiten, waar de kleine put stond waar Berdon zijn koelwater uit putte. Hij hees de emmer omhoog en goot, na slechts een korte aarzeling, het ijskoude water over zijn hoofd. Zijn tuniek en broek raakten ook doorweekt, maar omdat die nog onder het bloed zaten van de avond ervoor, zouden ze er allicht wat van opknappen. Verschillende emmers water en een korte schrobpartij met een puimsteen later was Fletcher terug in de smederij. Hij bibberde en klemde zijn armen tegen zijn borst.

‘Kom hier. Laat me je eens bekijken.’ Berdon stond in de deuropening naar zijn eigen kamer, zijn lange rode haar verlicht door het haardvuur. Hij was veruit de grootste man van het dorp. De lange uren metaal slaan in de smederij hadden hem brede schouders gegeven, en een borst als een bierton. Fletcher, die klein en pezig was voor zijn leeftijd, viel volkomen bij hem in het niet.

‘Precies wat ik dacht. Je moet je scheren. Mijn tante Gerla had een dikkere snor dan jij. Haal die pluizen maar weg tot je er een echte snor op na kunt houden, zoals ik.’ Berdons ogen twinkelden terwijl hij de punten van de borstelige rode krulsnor boven zijn grijze baard opdraaide. Fletcher wist dat hij gelijk had. Vandaag kwamen de handelaars, en vaak namen die hun dochters uit de stad mee, met hun lange plooirokken en hun pijpenkrullen. Hoewel hij uit bittere ervaring wist dat ze hun neus voor hem optrokken, kon het geen kwaad om er vandaag tenminste toonbaar uit te zien.

‘Wegwezen! Terwijl jij je scheert, zal ik je kleren voor vandaag klaarleggen. En geen klachten! Hoe professioneler je eruitziet, hoe beter we verkopen.’

Fletcher sjokte terug naar buiten, de vrieskou in. De smederij lag pal naast de dorpspoort, en de rand van de houten palissade bevond zich hooguit een meter van de achtermuur van zijn kamertje. Hij liep

naar een spiegel en een kleine wasbak die buiten waren achtergebleven, pakte zijn vilmes om de spaarzame zwarte snorharen weg te snijden en bekeek zijn gezicht kritisch in de spiegel.

Hij was bleek, wat zo hoog in het noorden van Hominum niet verbazend was. De zomers waren kort in Pelt: een paar korte maar gelukkige weken, die hij samen met de andere jongens in het bos doorbracht met forel kietelen en hazelnoten roosteren in het vuur. Het was de enige tijd van het jaar dat Fletcher zich geen buitenstaander voelde.

Zijn gezicht was scherp, met hoekige jukbeenderen en diepliggende, donkerbruine ogen. Hij had een dikke, rommelige bos zwart haar, die Berdon letterlijk afschoor als hij hem te wild werd. Fletcher wist dat hij niet lelijk was, maar vergeleken bij de rijke, weldoervoede jongens met hun blozende wangen en blonde haren die het dorp bevolkten, was hij ook niet knap. Donker haar kwam in de noordelijke nederzettingen weinig voor, maar aangezien hij als baby voor de poort was achtergelaten, verbaasde het Fletcher niet dat hij er niet zo uitzag als de anderen. Het was alleen maar weer iets wat hem anders maakte dan de rest.

Berdon had een hemelsblauwe tuniek en een felgroene broek op zijn bed gelegd. Fletcher verbleekte bij het zien van de kleuren, maar slikte zijn commentaar in toen hij Berdons strakke blik zag. De kleren zouden er op handelsdag niet ongewoon uitzien. Handelaren stonden bekend om hun opzichtige kledij.

‘Ik zal je alleen laten om je aan te kleden,’ zei Berdon grinnikend, en hij liep snel de kamer uit.

Fletcher wist dat Berdons plagerijen zijn manier waren om zijn affectie te tonen, dus hij trok het zich niet aan. Hij was nooit een prater geweest en vond het het prettigst om alleen te zijn met zijn eigen gedachten. Vanaf het moment dat hij kon praten, had Berdon zijn privacy gerespecteerd. Het was een vreemde relatie tussen de barse, goedmoedige vrijgezel en zijn introverte leerling, maar op de een of andere manier wisten ze ervoor te zorgen dat het werkte. Fletcher zou altijd dankbaar zijn dat Berdon hem in huis had genomen, toen niemand anders dat wilde doen.

Hij was zonder wat dan ook achtergelaten, zelfs zonder mandje of wikkeldoek. Alleen een naakte baby, die in de sneeuw voor de poort de longen uit zijn lijf schreeuwde. De rijke snobs wilden hem niet opnemen en de armen konden het zich niet veroorloven. Het was de zwaarste winter die Pelt ooit had gekend en voedsel was schaars. Uiteindelijk had Berdon aangeboden om hem te houden, omdat hij tenslotte degene was geweest die hem had gevonden. Hij was niet rijk, maar hij had geen extra monden te voeden en was voor zijn werk niet afhankelijk van het seizoen, dus in veel opzichten was hij de ideale persoon om dit op zich te nemen.

Fletcher koesterde een diepe haat tegen zijn moeder, ook al had hij geen idee wie ze was. Welke moeder liet haar baby nou naakt in de sneeuw achter om dood te gaan? Hij had zich altijd afgevraagd of het een meisje was geweest uit Pelt zelf, dat niet in staat of bereid was om hem zelf groot te brengen. Hij bekeek vaak onderzoekend de gezichten van de vrouwen om hem heen, om hun trekken te vergelijken met de zijne. Hij wist niet waarom hij de moeite nam. Geen van hen leek ook maar een beetje op hem.

Fletchers marktkraam, die vol lag met glanzende zwaarden en dolken, was al opgezet langs de hoofdweg die van de poort naar het achterste gedeelte van het dorp voerde. Hij stond er niet alleen. Langs de weg stonden meer kramen, zwaar beladen met vlees en vachten. Ook andere koopwaar stond er uitgestald: meubels gesneden uit de hoge pijnbomen die op Beartooth groeiden en bergplanten met zilveren blaadjes in potten, voor de tuinen van de rijke huisvrouwen in de stad.

Pelt was ook beroemd om zijn leer, en de jassen die er vandaan kwamen werden alom geprezen om hun voortreffelijke makelij. Fletcher had zijn oog op één speciale jas laten vallen. In de loop van het jaar had hij de meeste van zijn vachten aan andere jagers verkocht en het was hem gelukt om meer dan driehonderd shilling voor deze ene aankoop opzij te leggen. Hij zag de jas verderop in de straat hangen, maar Janet, de koopvrouw die er weken over had gedaan om hem te maken, had hem verteld dat hij hem alleen voor driehonderd shilling

kon kopen als niemand haar aan het eind van de dag een beter bod had gedaan.

De jas was perfect. De binnenkant was bekleed met donzig berghazebont, zacht en grijs met roodbruine spikkels. Het leer zelf was stevig en had een diep mahoniebruine kleur, zonder de kleinste oneffenheid. Hij was waterdicht en zou niet gemakkelijk vies worden, of kapotscheuren als Fletcher zijn prooi door de doornstruiken in het bos achtervolgde. De jas had een eenvoudige houtje-touwtjesluiting en een grote, puntige capuchon. Fletcher stelde zich al voor hoe hij eruit zou zien, gehurkt in de regen, weggescholen in zijn warme jas, klaar om een pijl af te schieten op zijn prooi.

Berdon zat een stukje achter Fletcher bij de deur van de smederij, met een aambeeld en een stapel hoefijzers naast zich. Hoewel zijn wapens en wapenrustingen van hoge kwaliteit waren, had hij ontdekt dat er veel geld te verdienen viel met het beslaan van de pakpaarden voor de vermoeide handelaren, die nog maar net aan hun lange tocht langs de afgelegen dorpen van Beartooth waren begonnen.

Het laatste jaar dat de handelaren waren langsgesproken, was Fletcher de hele dag druk geweest, zelfs nog met het slijpen van zwaarden toen de kraam was leeg verkocht. Het was een goed jaar geweest voor de wapenverkoop. Het rijk Hominum was een nieuwe oorlog begonnen aan de noordkant van de Beartoothbergen. De elfenstammen hadden geweigerd hun jaarlijkse belasting te betalen, geld dat het rijk Hominum opeiste in ruil voor bescherming tegen de orkenbendes uit de zuidelijke oerwouden, helemaal aan de andere kant van Hominum. Het rijk had de elfen de oorlog verklaard om betaling af te dwingen en de handelaren hadden gevreesd dat de elfen op rooftocht zouden gaan. Het draaide uit op een principe-oorlog met slechts enkele schermutselingen. Ten slotte was er een herenakkoord gesloten om de zaak niet verder uit de hand te laten lopen. Over één ding waren Hominum en de elfenstammen het stilzwijgend eens: de orks waren de echte vijand.

‘Zal ik dit jaar de tijd hebben om een beetje rond te kijken?’ vroeg Fletcher aan Berdon.

‘Dat lijkt me wel. Er is op het moment weinig vraag naar nieuw wapentuig. Het nieuwe leger van Beartooth mag dan zijn samengesteld uit oude mannen en kreupelen, maar ik denk dat de handelaren ervan uitgaan dat de struikrovers het door de aanwezigheid van troepen wel uit hun hoofd laten om hun konvooien aan te vallen. Het ergste is dat ze waarschijnlijk gelijk hebben – ik verwacht niet dat ze zich dit jaar veel zullen hoeven verdedigen. Van hen hoeven we dus niet veel handel te verwachten. Maar na je bezoek aan het front vorige maand weten we in elk geval dat het leger nog steeds van mijn diensten gebruikmaakt.’

Fletcher huiverde bij de herinnering aan zijn reis over de berg naar het dichtstbijzijnde fort. Het was een macabere toestand aan het front, met mannen die met lege ogen wachtten tot ze van hun militaire verplichtingen werden ontslagen. Het elfenfront was een dumpplek voor mannen waar het leger vanaf wilde. De hongerlijders die niet meer in staat waren om te vechten.

Dumpen. Zo noemden de soldaten het. Sommigen beschouwden het als een zegen, weg van de verschrikkingen van de loopgraven in het oerwoud. Mannen kwamen bij duizenden om aan het orkenfront. Hun hoofden werden afgehakt en als trofeeën op spiesen aan de rand van het oerwoud achtergelaten. De orks waren een woest, dom volk, duistere, genadeloze wezens met een sadistische inborst.

Maar aan de elfengrens heerste een ander soort verschrikking. Een geleidelijke verloedering. Langzame verhongering door de gehalveerde rantsoenen. Eindeloze exercities op bevel van vermoeide sergeanten die niets anders wisten te doen. Ongeïnspireerde generaals die in hun warme kantoren bleven, terwijl de mannen bibberend van kou op hun veldbedden lagen.

De kwartiermeester had weinig zin gehad om iets te kopen, maar zijn wapenvoorraad moest worden aangevuld en de bevoorrading via Beartooth was lange tijd mondjesmaat verlopen omdat de vraag aan het orkenfront was toegenomen. De zwaarden die Fletcher die hele ochtend op zijn rug had gedragen, werden voor veel meer geld verkocht dan ze waard waren, zodat hij met een zware zak vol zilveren

shillings naar huis ging. Als hij musketten had meegebracht, was hij betaald in gouden soevereinen. Berdon hoopte dat de handelaren vuurwapens voor zwaarden zouden willen verhandelen. Als dat gebeurde, kon hij de musketten het volgende seizoen voor een hogere prijs aan de kwartiermeester doorverkopen.

Toen Fletcher die nacht in zijn geleende veldbed in de barakken lag te wachten, om bij daglicht naar Pelt terug te gaan, besloot hij dat als hij ooit het leger in zou gaan, hij ervoor zou zorgen dat hij nooit op zo'n plek terecht zou komen.

Plotseling werd hij opgeschrikt uit zijn gedachten door een gebiedende stem die hem toesnauwde: 'Jij daar, jongen. Haal je kraam bij de poort vandaan. Je staat in de weg voor de handelaren.'

Het was Didrics vader, Caspar, een lange, slanke man, gekleed in prachtig handgestikt en met fijn gouddraad geborduurd fluweel. Hij keek Fletcher aan met een blik alsof alleen al zijn aanwezigheid hem tegenstond. Didric stond achter hem met een grijns op zijn gezicht. Zijn blonde haar had hij met was in een zijscheiding gemodelleerd. Fletcher keek naar de kraam iets verderop, die veel dichter bij de weg stond dan de zijne.

'Ik zeg het niet nog eens. Doe het nu, anders roep ik de bewaking,' blafte Caspar. Fletcher keek naar Berdon, die zijn brede schouders ophaalde en hem een knikje gaf. Als het erop aankwam, maakte het niets uit. Als mensen wapens nodig hadden, zouden ze hen wel weten te vinden.

Didric knipoogde en gebaarde dat hij op moest schieten. Fletcher werd rood, maar ging aan de slag om te doen wat Caspar had bevolen. Didrics tijd zou komen, maar zijn vader was een ongelofelijk invloedrijke man. Hij was een woekeraar en had bijna het hele dorp in zijn macht. Als een baby een medicijn uit de stad nodig had, was Caspar er. Als het jachtseizoen slecht was, was Caspar er. Als er een huis door brand werd verwoest, was Caspar er. Hoe kon een dorpeling die nauwelijks zijn eigen naam onder het ellenlange contract kon zetten, weten wat het begrip rente op rente inhield, of wat de ingewikkelde cijfers die erboven stonden betekenden? Uiteindelijk kwamen ze er

allemaal achter dat de prijs van hun redding hoger was dan ze zich konden veroorloven. Fletcher vond het afschuwelijk dat Caspar door velen in het dorp werd vereerd, terwijl hij niets meer was dan een oplichter.

Terwijl Fletcher met veel moeite de marktkraam naar achteren verplaatste, waarbij verschillende zorgvuldig opgepoetste dolken in het zand vielen, begon de dorpsbel te luiden. De handelaren waren aangekomen!